

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 711/2548

บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์แปซิฟิกไฟแนนซ์ จำกัด (มหาชน) โจทก์ บริษัทเงินทุนธนชาติ จำกัด (มหาชน) ผู้ร้อง
นางสาวเพียรพร พลกุล กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 57, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 123, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483
มาตรา 153, พ.ร.บ.ล้มละลายฯ มาตรา 123, พ.ร.บ.ล้มละลายฯ มาตรา 153

ย่อ / หลักกฎหมาย

ผู้ร้องเป็นผู้เข้าประมูลซื้อทรัพย์สินในการขายสิทธิเรียกร้องของโจทก์ตามคำสั่งของ
เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ โดยสิทธิเรียกร้องที่ผู้ร้องเป็นผู้ประมูลซื้อได้รวมถึงสิทธิเรียกร้องของ
โจทก์ที่มีต่อกองทรัพย์สินของจำเลยทั้งสองในคดีนี้ด้วยและไม่ปรากฏข้อเท็จจริงใดๆว่าผู้ร้องไม่
สุจริตหรือการขายดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมายแต่ประการใด สิทธิของผู้ร้องผู้ซื้อทรัพย์สิน
โดยสุจริตในการขายสิทธิเรียกร้องของโจทก์ตามคำสั่งของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ในคดี
ล้มละลายจึงควรได้รับความรับรอง ค้ำครอง และบังคับตามสิทธิดังกล่าวตาม พ.ร.บ. ล้มละลายฯ
มาตรา 123 ทั้งขณะผู้ร้องยื่นคำร้องขอต่อ จำเลยทั้งสองถูกศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด และ
เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีหมายเรียกจำเลยทั้งสองไปให้การเกี่ยวกับกิจการและทรัพย์สิน อัน
ถือได้ว่าเป็นการบังคับตามคำพิพากษาหรือคำสั่งในคดีล้มละลายแล้ว เมื่อสิทธิของเจ้าหนี้ผู้เป็น
โจทก์ที่จะได้รับชำระหนี้จากกองทรัพย์สินของจำเลยในคดีนี้ตกเป็นของผู้ร้องจาก
การขายทอดตลาดดังกล่าวแล้วผู้ร้องจึงเป็นผู้มีสิทธิเรียกร้องเกี่ยวข้องด้วยการบังคับตาม
คำพิพากษาหรือคำสั่งในคดีล้มละลาย มีสิทธิร้องขอเข้าเป็นคู่ความในชั้นบังคับคดีเพื่อให้ได้รับ
ความคุ้มครองและบังคับตามสิทธิของตนที่มีอยู่ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 57 (1) ประกอบ พ.ร.บ.
ล้มละลายฯ มาตรา 153 (เดิม) โดยไม่จำเป็นต้องมีผู้ใดมาโต้แย้งสิทธิของผู้ร้องก่อนแต่อย่างใด

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลชั้นต้นมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยทั้งสองเด็ดขาดเมื่อวันที่ 4 เมษายน
2543 และมีคำพิพากษาให้จำเลยที่ 1 ล้มละลาย ต่อมาวันที่ 4 มีนาคม 2546 ศาลมีคำสั่งเห็นชอบ
ด้วยการประนอมหนี้และยกเลิกการล้มละลายสำหรับจำเลยที่ 2 ผู้ร้องยื่นคำร้องว่า เมื่อวันที่ 5
สิงหาคม 2540 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังได้มีคำสั่งโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายว่าด้วย
การประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ ให้ระงับการดำเนินกิจการ
ของโจทก์คดีนี้ และดำเนินการชำระบัญชีตามกฎหมาย ต่อมาผู้ชำระบัญชีของโจทก์ยื่นคำร้องขอ
ต่อศาลล้มละลายกลาง ขอให้มีคำสั่งให้โจทก์เป็นบุคคลล้มละลาย และศาลล้มละลายกลางได้มี
คำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของโจทก์เด็ดขาด เมื่อวันที่ 30 เมษายน 2544 ดังนั้นอำนาจการจัดการทรัพย์สิน
ต่างๆ ของโจทก์จึงตกอยู่แก่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ตามกฎหมาย ต่อมา
เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ของโจทก์ได้รวบรวมทรัพย์สินและสิทธิเรียกร้องอื่นๆ ของโจทก์นำออก
ประมูลขายอันเป็นการจัดการและรวบรวมทรัพย์สินของบุคคลผู้ล้มละลายตามพระราชบัญญัติ
ล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 123 ตามประกาศเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ เรื่อง การขาย
สิทธิเรียกร้องของผู้ล้มละลายโดยวิธีอื่นตามมติที่ประชุมเจ้าหนี้ พร้อมรายชื่อลูกหนี้แห่ง
สิทธิเรียกร้อง เอกสารท้ายคำร้องผู้ร้องเป็นผู้ประมูลซื้อสินทรัพย์และสิทธิเรียกร้องอื่นๆ ของโจทก์

ซึ่งรวมถึงสิทธิเรียกร้องของโจทก์ในคดีนี้ซึ่งเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ของโจทก์ได้นำออกประมูลขายผู้ร้องได้รับโอนซึ่งสิทธิเรียกร้องและอุปกรณ์แห่งหนึ่งมาเป็นของผู้ร้องตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 305 ผู้ร้องจึงเป็นผู้มีส่วนได้เสียในการบังคับคดีนี้ และมีสิทธิดำเนินการบังคับคดีต่อไปได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 271 ซึ่งก่อนยื่นคำร้องในคดีนี้ ผู้ร้องได้ดำเนินการบอกกล่าวแจ้งการโอนสิทธิเรียกร้องดังกล่าวให้จำเลยทั้งสองและเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยทั้งสองทราบแล้วโดยวิธีลงประกาศทางหนังสือพิมพ์ และส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ ซึ่งบุคคลดังกล่าวได้รับหนังสือบอกกล่าวแล้ว ตามสำเนาประกาศหนังสือพิมพ์หนังสือบอกกล่าวการโอนสิทธิ และใบตอบรับของการสื่อสารแห่งประเทศไทย เอกสารท้ายคำร้อง ขอให้ศาลมีคำสั่งอนุญาตให้ผู้ร้องเข้าเป็นคู่ความแทนที่โจทก์ในคดีนี้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 57 (1) และมีสิทธิและหน้าที่ตามกฎหมายในฐานะเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาต่อไป ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่า ตามคำร้องไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดโต้แย้งสิทธิของผู้ร้อง การที่ผู้ร้องร้องสอดเข้ามาเป็นคู่ความตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 57 (1) จึงไม่ถูกต้อง ให้ยกคำร้องของผู้ร้องเสีย ผู้ร้องอุทธรณ์เฉพาะปัญหาข้อกฎหมายโดยตรงต่อศาลฎีกาโดยได้รับอนุญาตจากศาลชั้นต้นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 223 ทวิ ศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายวินิจฉัยว่า "มีปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ร้องเพียงว่า ผู้ร้องมีสิทธิขอเข้าเป็นคู่ความแทนโจทก์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 57 (1) หรือไม่ เห็นว่าข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติว่าผู้ร้องเป็นผู้เข้าประมูลซื้อทรัพย์สินในการขายสิทธิเรียกร้องของโจทก์ตามคำสั่งของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ในคดีของศาลล้มละลายกลางหมายเลขแดงที่ 317/2544 โดยสิทธิเรียกร้องที่ผู้ร้องเป็นผู้ประมูลซื้อได้รวมถึงสิทธิเรียกร้องของโจทก์ที่มีต่อกองทรัพย์สินของจำเลยทั้งสองในคดีนี้ด้วย ตามเอกสารแนบท้ายประกาศขายสิทธิเรียกร้องกลุ่ม 2 ลำดับที่ 1 และสำเนาหนังสือสัญญาซื้อขายสิทธิเรียกร้อง เอกสารท้ายคำร้องหมายเลข 7 และ 8 และไม่ปรากฏข้อเท็จจริงใ้ว่าผู้ร้องไม่สุจริตหรือการขายดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมายแต่ประการใด สิทธิของผู้ร้องผู้ซื้อทรัพย์สินโดยสุจริตในการขายสิทธิเรียกร้องของโจทก์ตามคำสั่งของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ในคดีล้มละลายจึงควรได้รับความรับรองคุ้มครอง และบังคับตามสิทธิดังกล่าวตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 123 ทั้งขณะผู้ร้องยื่นคำร้องสอดจำเลยทั้งสองถูกศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดและเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีหมายเรียกจำเลยทั้งสองไปให้เกี่ยวข้องกับกิจการและทรัพย์สิน อันถือได้ว่าเป็นการบังคับตามคำพิพากษาหรือคำสั่งในคดีล้มละลายแล้ว เมื่อสิทธิของเจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์ที่จะได้รับชำระหนี้จากกองทรัพย์สินของจำเลยในคดีนี้ตกเป็นของผู้ร้องจากการขายทอดตลาดดังกล่าวแล้วผู้ร้องจึงเป็นผู้มีสิทธิเรียกร้องเกี่ยวเนื่องด้วยการบังคับตามคำพิพากษาหรือคำสั่งในคดีล้มละลายมีสิทธิร้องสอดขอเข้าเป็นคู่ความในชั้นบังคับคดีเพื่อได้รับความคุ้มครองและบังคับตามสิทธิของตนที่มีอยู่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 57 (1) ประกอบพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 153 (เดิม) โดยไม่จำเป็นต้องมีผู้ใดมาโต้แย้งสิทธิของผู้ร้องก่อนแต่อย่างใด ที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกคำร้องของผู้ร้องนั้นศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย อุทธรณ์ของผู้ร้องฟังขึ้น" พิพากษากลับว่า อนุญาตให้ผู้ร้องเข้าเป็นคู่ความในชั้นบังคับคดี

องค์คณะ

อุดมศักดิ์ นิติมนตรี . สมชาย พงษ์ธา . วัฒนชัย โชติชูตระกูล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา . ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th . <https://www.thaideka.online/deka/711/2548>